

Ezüst minősítés

HMG/KIMI 11.D: *Üszküdará* (rendezte: Csapiné Matos Ibolya); Kadások: *Tóték* (rendezte: Kecskés Dóra); GSK – 12: *Képzelt beteg* (rendezte: Sárosi Gábor)

ARANY minősítés

Jeruzsálem pusztulása (rendezte: Sárosi Gábor); „*Ki itt belépsz...*” (rendezte: Csapiné Matos Ibolya); *Vérnász* (rendezte: Sárosi Gábor, Rácz Annamária); *Csonka Dekameron* (rendezte: Szurmik Zoltán); *Fairyland* (rendezte: Sárosi Gábor)

ODT meghívás

„*Ki itt belépsz...*” (rendezte: Csapiné Matos Ibolya); *Csonka Dekameron* (rendezte: Szurmik Zoltán)

ODF meghívás

Jeruzsálem pusztulása (rendezte: Sárosi Gábor); *Vérnász* (rendezte: Sárosi Gábor, Rácz Annamária)

Nyugat-dunántúli Regionális Diákszínjátszó Találkozó, Szombathely

2019. március 22-23.

– Egyes szám első személy (E/1.) –

Patonay Anita

A Nyugat-dunántúli Regionális Diákszínjátszó Találkozó 2019. március 22-23-án került megrendezésre Szombathelyen az AGORA Művelődési és Sportházban, illetve a szombathelyi Weöres Sándor Színház kamaratermében. Győr, Szombathely, Celldömölk és az erdélyi Erdőszentgyörgy tizenhárom csoportjának diákszínjátsoi vettek részt a találkozón. A szervezést az Import Improv Egyesület biztosította.¹

Nagy örömmel vállaltam a zsűrizést a nyugat-dunántúli régióban, nem csupán azért, mert onnan származom, hanem azért is, mert négy évvel ezelőtt láttam utoljára az itt működő csapatok és csoportvezetőik munkáját.

Ahogy ültem a vonaton, és beszélgettem lefelé menet zsűritársammal, Szivák-Tóth Viktorral, egyszer csak Győrnél megváltozott minden körülöttünk. Felszálltak a színjátsozók és lüktető dinamika, halk, majd egyre hangosabb morajlás lett úrrá a vonatfülkén. Meghatározó élmény volt így megérkezni Szombathelyre, együtt húzni a fiatalokkal a gurulós bőröndöt, együtt lepakolni cuccainkat a művelődési házban, majd együtt átmenni a szombathelyi színház kamaratermébe. Minden adott volt a diákszínjátsozó találkozóhoz: nyitott szervezők, nyitott csoportvezetők, nyitott diákszínjátsozók.

Nem-Art-A-Name: *Tábortűz* – csoportvezető-rendező: Horváth Márk

Rendkívül izgalmasan indult az előadás. A sötétben kíváncsi hangon kérdéseket tett fel valaki, így megszólítva a nézőket. Mindez olyan bensőséges atmoszférát teremtett, amely megalapozta a darab közvetlen jellegét. Az előadás különös hangulatot teremtett az árnyjátékkal, az álarc használatával, az ismétlődő mondatokkal, hangokkal, fénnel. A valós helyzetek és a mitikus cselekmény váltakozása nehezítette a megértést, néhol el lehetett veszni abban, hogy hol tart az előadás, ám a kikacsintásoknak köszönhetően mindig vissza is lehetett zökkenni az aktuális szituációba. A történet helyzeteinek pontosítása, mi miért történik, egyes szituációknak mi a tétje, célja, következménye, ez még hiányzott az előadásból, de a színjátsozók egymásra figyelése, koncentrátsága többnyire feledtetni tudta ezeket a hiányokat. Az előadás ereje, hogy miközben játékra hívták a nézőket, melyre a diákszínjátsozó-nézők nyitottan reagáltak és belementek a játékba, ezalatt a játsozók felszabadultan, könnyeden improvizáltak a nézők által kreált új és új helyzetekre. A történet egésze nem tudott még átütő erejűvé válni, viszont egy-egy hétköznapi, egyszerű szituációt erősen működtettek a játsozók, leginkább azokat, amelyek problémafelvetései korosztályukhoz közel álltak.

Díjak: különdíj „a legjobb szerelmi háromszögért” Tringer Bertának, Laux Natáliának és Takács Leventének

ARTicsókák: *Gilgames* – csoportvezető-rendező: Horváth Dóra, Lakatos Dorina

Merész vállalkozásként tűnt ki a találkozó többi témája közül a Gilgames történet, de olyan szerencsés dramaturgiai munkát végzett a két csoportvezető, hogy feledtetni tudta a hatalmas eposz által támasztott elvárásokat. A csoport olyan formanyelvet választott Gilgames történetének elmeséléséhez, amely a rituális színházhoz állt

¹ A diákszínjátsozó találkozóról beszámolt még Árpási Rebeka Anna és Horváth Benjamin is:

<https://www.gyorisalon.hu/news/12516/66/Nyugat-dunántúli-Regionális-Diákszínjátsozó-Találkozó-2019-3>

<https://www.gyorisalon.hu/news/12516/66/Nyugat-dunántúli-Regionális-Diákszínjátsozó-Találkozó-2019-2>

<https://www.gyorisalon.hu/news/12516/66/Nyugat-dunántúli-Regionális-Diákszínjátsozó-Találkozó-2019-1>

közel. Az egész csapat hangban, testben, mozgásban végiglüktette az előadást. Olyan szertartásjátékot hoztak létre, amely Gilgames életének nehézségeire, küzdelmeire mutatott rá. Kifejező képekkel erősítették színházuk rituális világát. Az eposz szövegével, a mondatok hangsúlyaival a játzóknak még dolgozniuk kell. A diák-színjátzó már erős színházi jelenléttel rendelkeztek, ám a helyzetekben való hiteles megszólalások még csupán néhol sejlettek fel. Az intenzív tekintetváltások, mozdulatok, mozgások, a csapat már említett pulzáló együttműködése ellenére a prózai szövegek megszólaltatásánál még bizonytalanságok tükrözödtek. Az előadás képisége meghatározta a történetmesélés stílusát, amely stílust nagyon magukénak érezték a játzó, viszont a két mesélő szerepe még eldöntetlen maradt. A játzó összehangolt csapatmunkája, egymásra hangolt összjátéka, a darab zeneiségének működtetése, Gilgames történetébe vetett hite teremtette meg az előadás sodró erejét.

Díjak: különdíj a „kollektív képalkotásért”, ezüst minősítés

TeenSpirit: 21 gramm – csoportvezető-rendező: Knausz Erzsébet

Egy erős színpadképpel kezdődött a játék: székek közepén, össze-vissza, egymásra pakolva. Annak ellenére, hogy hasonló képet már láthattunk ezelőtt, mégis a kamaratér, a fény segítségével különösen sokat ígért ez a kezdő pillanat. A csoport és a csoportvezető annyit vállalt, amennyit elbírt kezdő csapata. Érthető és egyszerű szituációk, az életből merített, ismerős helyzetek fikciós keretbe téve idézték meg a fiatalok mindennapi életét. A diákok biztonsággal működtették az életjáték keretét. A játzó olyan természetességgel voltak jelen a színpadon, amely közel állt hétköznapi létezésükhöz, mégis színházat hoztak létre. Magukról beszéltek, problémáikról. Az improvizációkból született dialógusok néhány mondata, pl.: „Pocsék vagyok, fantasztikusan pocsék!” már kilógott a szövegcszövetből, már nem hatott a kontextusban igaznak, elkezdett kiüresedni. Nehéz feladat az improvizációk szinten tartása. Minden diák lehetőséget kapott egy monológ elmondására is, amely beépült a történetbe, így a vendégszövegek nem tűntek idegen szövetnek. Sőt, a monológokon keresztül még inkább megismerhettük a játzó gondolatait, érzéseit magukról és a körülöttük lévő világról. A csoport bejátszotta a kamaratérét. Jeleneteik humora, intimitása, bensőségessége, természetessége, közvetlensége erősen hatott a nézőtérre.

Díjak: különdíj Gyarmathy Ákosnak „Roland megformálásáért”, különdíj „a csoport és a rendező egymásra találásáért”, bronz minősítés

Arrabona Diákszínpad Nagy Csoport: Mr. Sandman – csoportvezető-rendező: Bálint Betty, Balla Richie

E. T. A. Hoffman *Homokember* című novellája ihlette az előadást. Hoffman novellájának különös hangulatát sikerült megteremtenie a csoportnak: groteszk világ, groteszk emberekkel, groteszk emberi viszonyokkal. A szokatlan világ megteremtéséhez hozzájárult a nem mindennapinak tűnő zene, zenei effektek használata, a beszéd néha éterinek tűnő hanghatása. Annyira erős képesség határozta meg az előadást, hogy néhol a színpad nem tudott teret adni az emberi viszonyok mélyebb megmutatásához, és így megértéséhez sem. A látvány hatáselemei helyenként megakadályozták a helyzetek valódi kibontakozását, értelmezhetőségét, a miértjeire való válaszadás lehetőségét. A szövegek néha úgy hangoztak el, mintha a játzó túl akarnának lenni egy-egy helyzeten, amelynek oka lehetett a szövegbizonytalanság is. A dialógok üres működtetése nem az abszurd felé vitte a színészi játékot, és történetmesélést, hanem a feszültségmentesség felé. A fehérre festett arcok mögött emberi sorsok sejlettek fel. Erős színházi víziót használt a csoport, amelyen keresztül a játzó groteszk helyzetekkel teli előadást működtettek.

Díjak: különdíj „a különleges színpadi vízióért”, ezüst minősítés

KarACTer: Kérdéznél? – csoportvezető-rendező: Szántó Dániel

Egy rendkívül jó hangulatú közösségi játék bontakozott ki a csapat által. A székekkel zsúfolt színpadon olyan diákok jártak-keltek, akik 2003-ban születtek, és ennek hangot is adtak, ugyanis ez a dátum vált szervező elemmé a szituációk összeszerkesztésénél. Az előadás nem történetet mesélt el, hanem helyzeteket, viszonyokat mutatott meg, többnyire humoros formában. A játzó uralták a teret, lazán oldották meg a váratlan helyzeteket, amelyek rendkívül közvetlenné és szerethetővé tették a csapatot. A diákok fesztelen jelenléte a színpadon könnyeddé tették az életjátékszerű szituációk befogadását. A diákok felszabadultan, lazán játszottak önmagukról, gondolataikról, jövőjükéről. Zseniális karakterek megformálására és kibontakozására adott lehetőséget ez a laza szerkesztésű előadás. A visszatérő helyzeteken keresztül megtapasztalhatták a játzó, hogy milyen íveket játszani egy-egy karakter megformálásakor. A bátrabban játszó diákok, a csoportvezető leleményességének és érzékenységének köszönhetően, teret kaptak egy-egy stand up helyzet véghezvitelére. A közös énekléssel való zárás valódi közösségi élményt adott – nem csupán a játzóknak, hanem a közönségnek is.

Díjak: egyéni különdíj Kadlecsek Lél Bojtának

Comment: Salem – csoportvezető-rendező: Kovács Ágota

Szinte minden diákszínjátszó fesztiválon feltűnik Arthur Miller *A salemi boszorkányok* című drámája. A darab nagyon jó alapanyag, főleg, ha van egy bátor dramaturg, aki meghúzza a szöveget. Itt ez megtörtént. A csapatvezető érzékenyen nyúlt az anyaghoz, és izgalmas, követhető, kerek kivonatot készített a drámából. Olyan verziót, melynek középpontjában nem Abigail „Abby” Williams állt, hanem John Proctor és Proctorné. A házaspár története került a középpontba, így a pár nézőpontjából figyelhattuk és követhettük az eseményeket, s így Proctor tragédiáját még közelebb tudták hozni a játésszók.

Erős színészi jelenlét jellemezte a diákok játékát, viszont ennek hőfoka nem változott, egyhelyben maradt, és végig ugyanaz az energia működtette az előadást. A túlfűtöttség így akadályozta az intim helyzetekkel való játékot, a pici rezdülések megszületését és megmutatását. A darab során a játésszók nem használtak járásokat, takarást, jelenlétük végigkísérte a cselekményt, de egyelőre eldöntetlen maradt, hogy kik ők valójában. A ritmusok, a hanggal és énekléssel való virtuóz játékok különlegessé tették az előadást.

Díjak: különdíj Proctorné és Proctor kettőséért Erdélyi Dorinának és Moldován Bencének, bronz minősítés

TesserACT: Az öreg hölgy látogatása – csoportvezető-rendező: Horváth Dóra

Virtuóz kísérletet tett hét diák és a csoportvezető Dürrenmatt *Az öreg hölgy látogatása* című drámájával. Groteszk és clownszerű alakok megformálásával mesélték el az öreg hölgy történetét. Az előadásmód furcsán passzolt a Dürrenmatt drámához, mégis a választott stílus szervesültni tudott a történetmeséléshez. Rendkívül humoros helyzetkomikumokkal és különösen szokatlan jellemkomikummal élt az előadás, melyet frappánsan és igazi élvezettel működtettek a játésszók. Jól kidolgozott és végigvitt karakterek jelentek meg a színpadon, akik a nézőket szórakoztatták, egészen a történet tragikus pontjáig, amikor is a város lakói úgy döntöttek, hogy feláldozzák egy társuk életét, annak érdekében, hogy pénzhez jussanak. A fiatalok bizarr játékossága ellenére a történet tragikuma, egy ember halála, rendkívüli módon sűrű pillanattá tudott válni. A játésszók apró, vicces játékokkal dúsították az abszurd játékot: a vonathangok utánzásával, az erdő játékos megjelenítésével, a testőrök szellemes ki-be járkálásával, különös hanghatásokkal... A groteszk világ építéséhez a jelmezek is hozzájárultak: a hózentrógeres nadrágok, rendezetlen ingek, nyakkendők. Ruhák lepték el a játékteret, különféle funkcióval: hol bolti áruként, hol kukacként... jelentek meg. A csapat együttes játéka, a humor kiváló működtetése különleges élménnyé tette a bátor vállalkozást.

Díjak: különdíj a „legsabadabb alkotásért”, a „legjobb férfi mellékszereplő” különdíja Wawra Máténak, a „legjobb férfi alkotás” különdíja Szijjártó Gyulának, arany minősítés és az Országos Diákszínjátszó Találkozóra való továbbjutás lehetősége

Actcentus: Napraforgó – csoportvezető-rendező: Balla Richie

Pass Andrea *Napraforgó* című drámája rendkívül jó választás volt a csoport számára. A hat fiatal olyannyira hitelesen működtette a történet emberi helyzetait, hogy maximálisan lehetett menni azokkal a problémákkal, amely egy kislány életében jelen lehet otthon, a szüleivel kapcsolatban, az iskolában a tanárokkal szemben, vagy az osztálytársakat illetően.

Külön ki kell emelni a diákok színészi játékát, mert olyan természetességgel játszottak a színpadon, mintha saját problémájukat mesélnék el szülőként, diákként, tanárként. A fikció a diákok varázslatos játékának köszönhetően megszűnt és valóságként lüktetett a színpadon. Mindegyik szereplő őszinte pillanatokkal tette még hitelesebbé Janka, a főszereplő történetét.

Az ötletes térhasználat megsegítette a diákok játékának intimé tételét, valódi színházi pillanatok megszületését. Olyan bensőséges helyzetek teremtődtek, mint apa-lány „mekis” beszélgetése, apa-tanárnő közös útkeresése, anya küzdelme az anyaság kérdésével, osztálytársak farsangi készülődése. A jelenetváltások néha lassan, tempótlanul zajlottak, de az előadás egészét nézve, eltörpült ez a hiányosság. A fiatalok erősen működtetett színházi jelenléttel, szerepek hiteles megformálásával és Janka záródalával olyan sűrű színházi élményt adtak a nézőknek, mely után nehezen indult meg a tapsolás a közönség részéről, hatott.

Díjak: különdíj „a hiteles játékért”, a „legjobb női mellékszereplő” különdíja Oláh Krisztinának, a „legjobb női alkotás” különdíja Salamon Eszternek, arany minősítés, és az Országos Diákszínházi Fesztiválra való továbbjutás lehetősége

NLG Társulat: Pár-baj – rendező: Németh Andrea

Dragomán György *Fehér király* című regényének rendkívül izgalmas adaptációját valósította meg a szombat-helyi csoport. Erőskezü dramaturg munka tette érthetővé, követhetővé Djata, a főszereplő történetét. Egy tor-naórai intenzív mozgással, hanggal kezdődött a játék, mely óriási lendületet adott a darab elkezdéséhez. Nem csupán a mozgás, hanem a közös éneklés is pulzáló közeget teremtett. Az úttörődalok éneklésén keresztül idéződött meg a cselekmény ideje. Djata, a főhős története, kiszolgáltatottsága még inkább követhető volt attól,

hogy a fiú gondolati, reflexiói, érzései is megjelentek az előadásban. Olyan pillanatokat tett mélyebbé a főszereplő belső hangjainak kihangosítása, amelyekben Djta reális helyzetei nem tették lehetővé ezek megosztását pl.: édesapja levelének elolvasásakor, a nagypapánál való látogatáskor... Intim helyzetek teremtését is bensősen tudták működtetni a játszó: nagypapa-unoka pertuivása, anya-fia rombolás utáni takarítása... A mások elsejei csínytevés pedig még emberibbé tette Djta figuráját. Egy idő után feledni lehetett a történelmi kontextust, és csak az emberi történet lüktetett tovább. Bravúros rendezői ötletként jelent meg a labda használata, ami hol virággá, virágcsokorrá, esküvői csokorrá, fegyverré vált, hol maradt labda funkcióban egy tornaórán. Az *Őszintén akarok élni* című Piramis szám záróénekként való megszólaltatása kitágította a történet terét és idejét, így vált időtlenné Djta meséje.

Díjak: Németh Andreának a legjobb rendezői díj, különdíj „a történet hangsúlyainak megtalálásért, a stilizáció következetes végigvitelért”, arany minősítés és az Országos Diákszínjátszó Találkozóra való továbbjutás lehetősége

Reményik Suliszínház: *Semmi drámai* – rendező: Németh Gyöngyi

A szerkesztett játék izgalmas gondolatisággal mesélte el a fiatalok nehézségeit, hétköznapi problémáit. Olyan közös játékot láttunk, amely a játszó életéről szól, mégis valahogy a tartalom kikopott a diákok játéka alól, és inkább eljátszották mintha szomorúak, dühösek stb. lennének, és nem élték a helyzeteket. Az improvizációra, a játszó által bekínált témákra épülő szituációk visszajátszásának, rögzítésének nehézsége, hogy a jelenetben megélt állapotot, életérzést küzdelmes újra felidézni, egy-egy előadás során szinten tartani. Ez történt ebben a játékban is, miközben a diákok dinamikusan, erős képalkotásokkal működtették az előadást, de akkor és ott felszabadult játék hiányában. A játszó a közös éneklésben, zenélésben feloldódtak, felszabadultak, a zenei alapokon nyugvó helyzetekben működtek leginkább hitelesen. A színpadképek erősen fogalmaztak, és izgalmasan léptek működésbe, pl.: mozgólépcső megformálása. A gumikkal való játék az elején érdekesnek tűnt, de később inkább akadályozták a helyzetek kibontakozását, mélyülését. Rengeteg jó játékötlet, nagyon jó térhasználat, erősen megszólaló versek, mondanivalójuk maximálisan szervesült a szerkezetben, a játék robbanása azonban még azon a napon történt meg.

Díjak: különdíj „a legjobb szerkesztett játékért”

ECK-Soltis: *Mielőtt meghaltál* – rendező: Nagy Péter István

Lüktető történet zenével, táncsal, énekkel, monológokkal tűzdelve. Intenzív színészi munka és jelenlét jellemezte végig az előadást. Impulzív térré változott a játéktér a videótechnika segítségével, olyan zónává, ahol a reális és fikciós világ néha találkozott, néha elvált egymástól. A diákok pulzáló játéka, a sokféle színházi szcenika mellett összeállt a történet a zöld macskáról és a piros sapkás lányról. A sok fényváltás végigkísérte az előadást, olyan hangulatokat megidézve, amelyek erősen a történet részévé váltak. A feszültségekkel vagy akár játékosággal teli mozgások harmonizáltak a történet aktuális eseményeivel. Ezek a táncok, mozdulatok erősen dinamizálták az előadást. A játszó sokszor beszéltek a kamerába, amely kivételük okán, új dimenziót, új nézőpontot hoztak létre, amellyel néha küzdeni kellett, hogy mit is jelent ez valójában. A dinamikusság egy-egy ponton elakadt, a figyelmet nehezen lehetett fenntartani az intimebb helyzeteknél, annak ellenére, hogy a csend termékenyen hathatott volna az adott pillanatban, de itt még a fokozatosság használata elmaradt. Volt néhány olyan apró részlet, amely kitűnt az előadás egészéből, mert még nem szervesült eléggé a cselekményvázba pl.: ki kapcsolja be a kamarát az elején, vagy a tánc mellettünk és mögöttünk zajlik, mit is jelent ez a nézőkre nézve... Az előadás végén a piros sapkás lány tragikumára totálissá vált.

Díjak: különdíj a „színházi innovációért”, arany minősítés és az Országos Diákszínházi Fesztiválra való továbbjutás lehetősége

Saját válasz: *Egyedül* – rendező: A csoport

Négy diákszínjátszó (Bozsaky Bogi, Józsa Viki, Horváth Marci és Szijjártó Gyuszi) állt össze, hogy színházon keresztül megfogalmazzák és elmesélik a nézőknek, milyen kérdések foglalkoztatják őket az érettségi közeledtével, mindezt Csehov *Sirály* című drámáján keresztül tették. Az előadás tere, a körforma nagyon jó választásnak bizonyult. Közel lehettünk a játszókhöz, és így történetükhöz is még inkább közelebb kerülhettünk. Bár pont a jól megválasztott formának köszönhetően a színészi játék rezdüléseit rendkívül közelről figyelhettük, és így játékuk hitelessége könnyebben megkérdőjeleződhetett, hiszen a sok lihegés, levegős beszéd tompította az igaz megszólalásokat. A sálakkal való játék egy darabig izgalmasnak tűnt, de egy idő után inkább akadályozta a szereplők viszonyainak valóságának megjelenését. Nagyon sok jó ötletet építettek be a történetbe pl.: az álom-jelenet, a mozgások magas hőfokú megvalósítása. Borúlátó világot építettek fel számunkra, annak ellenére, hogy elhangozták a következő mondatok, hogy Válaszd az életet! Válaszd a jövőt! A művészi önkifejezés talán adhat reményt egy fiatal számára a mai világban, de ez a talán az előadás után is csak lebeghetett

a nézők felett. Maximálisan akceptálendő, hogy a diákok ennyi energiát mozgósítottak, hogy újragondolták a *Sirályt*, megfogalmazták kérdéseiket és mindezt színházi formába is öntötték.

Díjak: különdíj „a saját válaszáért”

Bodor Péter Színkör: Gyűjtogatók: Djata – rendező: Móczár Bence

Dragomán György *Fehér király*ának egy másik érvényes adaptációja is megjelent a találkozón. Djata történetének egy újabb nézőpontja került a középpontba. Egy fiú és édesanyja kapcsolatából kaptunk helyzeteket. Olyan színházi pillanatok jöttek létre a színpadon, amelyet a diákok hiteles játéka tett azzá. Djata mezítlábas-sága, kisfiúsága, érzékeny játéka, kíváncsi tekintete tette még inkább élővé magát a történetet. Erős játékának és jelenlétének köszönhetően követni lehetett a körülötte lévő világ abszurditását. A játékosok finom rezdülésekkel mutatták meg egy-egy helyzet tragikus vetületét pl.: anya hajfonatával való pici játék, csicsergő madarak a kunyhóban, anya telefonálása... Az előadás tele volt jó rendezői ötlettel, melyeket a játékosok izgalmasan vittek végig pl.: a banánnal való játék, a póló mint ember... Az előadás zenehasználatát hol nagyon adekvát, hol esetlegesre sikeredett, de az emberi hangokkal való játék viszont rendkívül jól hatott. A jelenetek közötti átállások még döcögősek, még eldöntetlenek maradtak, de a diákok hiteles játéka mindezeket a következtetlenségeket feledtetni tudták.

Díjak: különdíj „a hiteles történetmesélésért”, a „legjobb fiú alakítás” különdíja Szilágyi Bálintnak, különdíj az „Anyá” megformálásáért Takács Renátának, ezüst minősítés

A Nyugat-dunántúli Regionális Diákszínjátszó Találkozóon nagyon sok jó előadást láthattunk, melyek többsége hiteles színészi játékkal töltődött meg. Mitől lesz jó egy diákszínjátszó előadás? – a kérdés sokszor megfogalmazódik az emberben játékosként, színjátszó rendezőként, zsűriként, szülőként... Nem mondom újat, mégis nem lehet elég sokszor hangsúlyozni, hogy nagyon sok múlik az anyagválasztáson, aztán a jó dramaturgián, aztán a csoportra való adaptáláson, és a játékosok felszabadulttá tételén a darab készítése során... És persze még több tényező is a dolog, de ezen a találkozón a darabválasztáson valóban sok múlt. Az előadások túlnyomó többségében az E/1. személyű cselekvések önnarrációja volt jelen. Ez narratív technika, vagyis nem cselekszem, hanem inkább elmesélem, elmondom, nem történik meg effektíve velem a helyzet maga, hanem kívülről figyelem az eseményeket és rácsodálkozhatok ezáltal a velem történetekre. Ez az elbeszélői forma a játékosoknak lehetőséget biztosított arra, hogy a játékban reflektálni tudjanak gondolataikra, cselekvéseikre, azokra a helyzetekre, amelyeket élnek. Lehet, hogy ennek a konvencionak köszönhető: ennyi hitelesen játszó fiatallal egy helyen még nem találkoztam. Hiteles jelenléttel, megszólalásokkal, színházi pillanatokkal sűrített regionális találkozó jött létre 2019. március 22-23-án, Szombathelyen.

Közép-magyarországi Regionális Diákszínjátszó Találkozó, Budapest

– Körkép –

2019. március 20. és 22-25.

Körömi Gábor

Helyszín: Budapest, Nemes Nagy Ágnes Művészeti Szakgimnázium (NNÁ), Vörösmarty Mihály Gimnázium (VMG)

Másodszor vettem részt a budapesti és Pest megyei diákok regionális seregszemlájén. Amikor valakit másodszor hívnak egy zsűribé, akkor nagyon fontos, hogy ne úgy kezdje, hogy a tavalyihoz méri a csoportok vagy az egész fesztivál idején teljesítményét. Ezt én is igyekszem elkerülni, csak ahol igazán indokolt, ott teszek utalást a tavalyi történetekre, például a következő mondatokban és egy picit a beszámoló végén.

Az immár 30 éves Országos Diákszínjátszó Egyesület (ODE) által szervezett idején találkozó is olyan gondossággal és alaposan lett előkészítve, mint a tavalyi. Mindkét befogadó iskola jó házigazdaként, sajátjának érezte a találkozót, s mindent megtett a sikeres lebonyolítás érdekében. Bár a produkciók száma nem érte el a tavalyi mennyiséget, a szakmai zsűri létszáma növekedett, vagyis Formanek Csaba mellett Romankovics Editel megerősödve kezdtünk bele az idején színjátszó maratonba. A szakmai beszélgetést aztán értékelés és döntés követte, s nagy örömmel vettem tudomásul, hogy néhány vitás kérdéstől eltekintve egységesek voltunk. Amikor pedig nem tudtunk megegyezni, még mindig lehetett demokratikusan dönteni.